

(1)

Το έτος 1964 χειροτονήθηκα Πρεσβύτερος (Ίερομόναχος, σέ ηλικία 19 έτών) και διορίστηκα Παιδονόμος της Πατριαρχικής Σχολής (Υπεύθυνος του Οικότροφείου), όπου υπηρέτησα για 2 χρόνια. Το Οικότροφείο του Πατριαρχείου είναι η Πατριαρχική Σχολή . Είχαμε τότε περίπου 80 μαθητές- περίπου 50 Έλληνόπουλα και 30 Παλαιστινίους. Υπήρχε και ο Σχολάρχης της Σχολής, (Γυμνασιάρχης), ο τότε Αρχιμανδρίτης Ίάκωβος Καπενεκάς, (μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Διοκαισαρείας, και αργότερα Μητροπολίτης Σκυθοπόλεως) ο οποίος ήταν υπεύθυνος για την λειτουργία του Γυμνασίου, μαθήματα κλπ. αλλά και του οικότροφείου, (αλλά για να δίνει διαταγές). Έρχοταν στην Σχολή το πρωί και έφευγε μετά την λήξη των μαθημάτων. Έγώ ήμουν ο μοναδικός υπεύθυνος για την λειτουργία του οικότροφείου όλο το 24ωρο, (έπρεπε να φροντίζω να ξυπνούν οί οικότροφοι, να έρχονται στην πρωινή ακολουθία(ήμουν και ο έφημέριος της Σχολής), να φάνε το πρωινό τους και να πᾶνε στά μαθήματά τους. Χτυπούσα το κουδούνι για την έναρξη των μαθημάτων και για τα διαλείμματα. Έπρεπε να φροντίσω για το φαγητό τους , (να έλθει από την κουζίνα του Πατριαρχείου, να στρωθεί η τράπεζα και να σερβίρω το φαγητό. Το απόγευμα είχαμε μελέτη και έπρεπε να φροντίσω να είναι όλοι στό μελετητήν για την μελέτη. Μετά την μελέτη είχαμε την ακολουθία του Αποδείπνου , βραδινό φαγητό , και αργότερα κατάκλιση. Φαντάζεται λοιπόν κανείς πόσο «καλά» λειτουργούσε η Σχολή κάτω από αυτές τίς συνθήκες και μόνο με έναν υπεύθυνο, ένα παιδί 19- 20 χρονών, με έναν Σχολάρχη ο οποίος όχι μόνο δέν βοηθούσε, αλλά δημιουργούσε και επιπλέον προβλήματα, και με ένα Πατριαρχείο το οποίο – «άγνοούσε» την ύπαρξη της Σχολής. Τέλος μετά από δύο χρόνια παραιτήθηκα γιατί δεν μπορούσα να κάνω άλλο υπομονή.

(2) Στό Πατριαρχείο υπήρχε, και υπάρχει, η συνήθεια να

στέλνονται, κάθε 5 χρόνια, (όσο περίπου διαρκούν οι σπουδές), για ανώτερες σπουδές, οι άριστουχοι μαθητές (μία παράδοση που δεν ήταν νόμος διότι ο Πατριάρχης, και οι μεγάλοι «Γεροντάδες», πολλές φορές, έστελναν τους «παραγιούς» τους), κυρίως στην Ελλάδα, αλλά και αλλού. Το 1965 έστειλαν παλαιότερους από μένα απόφοιτους, όποτε δεν μπορούσα να ζητήσω να πάω κι' εγώ για σπουδές. Περίμενα λοιπόν για την σειρά μου για την επόμενη πενταετία.

Το 1970 ύπηρετούσα σαν ηγούμενος και έφημέριος στην Λύδδα της Παλαιστίνης, στο Μοναστήρι του Αγᾶ. Γεωργίου, όπου βρίσκεται και ο Τάφος του Αγίου. Τότε λοιπόν ο Πατριάρχης Βενέδικτος αποφάσισε ότι δεν θά πήγαινα για σπουδές, πράμα που το ήθελα πολύ, γιατί πίστευα ότι οι κληρικοί του Πατριαρχείου έπρεπε να είναι πολύ καλά μορφωμένοι για να μπορούν να ύπηρετήσουν πιό καλά το Πατριαρχείο και να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις των καιρών. Δυστυχώς στο Πατριαρχείο μας ήθελαν, τους πιο πολλούς, «αγράμματος», για να μας έχουν σαν σκλάβους.

Όταν λοιπόν μου είπαν ότι δεν θα πάω για σπουδές, εγκατέλειψα το Πατριαρχείο, (Σεπτέμβριος 1970), μαζί με άλλους δύο κληρικούς, τον μακαρίτη πλέον Αρχιμ. Θεόκτιστο Σάμιο και τον Αρχιμ. Δαμιανό Μανώλη, οι οποίοι έφυγαν για τον ίδιο λόγο και πήγαμε στην Αμερική, στον τότε Αρχιεπίσκοπο Ιάκωβο, ο οποίος μας είχε υποσχεθεί ότι, εάν δεν μας στείλουν για σπουδές, θα φρόντιζε εκείνος να μας σπουδάσει. Πραγματικά ο Αρχιεπίσκοπος Ιάκωβος μας φιλοξένησε στην Σχολή στην Βοστώνη και προσπάθησε, εις μάτην, να αποσπάσει την έγκριση του Πατριάρχου Βενεδίκτου, η οποία, δυστυχώς δεν ήλθε ποτέ. Αντ' αυτής ήλθε η καθαίρεση, (Νοέμβριος 1970). Ο Αρχιεπίσκοπος Ιάκωβος με μεγάλη του λύπη μας είπε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε πλέον για μας και μας συνέστησε να επιστρέψουμε στην Ιερουσαλήμ. Εμείς του είπαμε ότι δεν σκοπεύαμε να επιστρέψουμε παρά μόνο με το πτυχίο του Πανεπιστημίου, όπως και έγινε, μετά από πολλές περιπέτειες.

(3)

Ὡς Γέρον Σκευοφύλαξ(Ἡγούμενος -ύπεύθυνος - για την λειτουργία του Ναοῦ της Αναστάσεως), ἐργάσθηκα , για μία τετραετία πολύ σκληρά για να ἀντεπεξέλθω στίς ἀνάγκες του διακονήματος αὐτοῦ. Ο Ναός της Αναστάσεως , παραδοσιακά πρέπει να ἔχει περί τους 25 διακονητές για να λειτουργεῖ ικανοποιητικά.(Από τον Ἡγούμενο-Γέροντα σκευοφύλακα - μέχρι τον τελευταῖο διακονητή). Τα τελευταία ἔτη, και κατά την διακονία μου, λειτουργοῦσε με 6 -7 διακονητές και βέβαια και σήμερα συνεχίζεται η ἴδια κατάσταση «λόγω ἔλλειψης διακονητῶν» !!!

(4)

Το 1989, ἀφοῦ ὑπηρέτησα για 9 μήνες σάν Πατριαρχικός Ἐπίτροπος στό Ἴρμπιντ της Ἰορδανίας, και ἀφοῦ ἐπανελημμένως προσπάθησα να πείσω τον Πατριάρχη Διόδωρο να συνεργαστοῦμε , σάν Ἀδελφότης , για το καλό του Πατριαρχείου, και εἶδα ότι δέν εἶχε καμμιά διάθεση να συνεργαστεῖ, παραιτήθηκα ἀπό το Ἴρμπιντ και ἐπέστρεψα στήν Ἱερουσαλήμ με την ἀπόφαση να παλέψω ἐκεῖ. Ο Πατριάρχης με ἔβαλε σέ ἀργία, μου ἔκοψε τον μισθό και το φαγητό και προσπάθησε να με διώξει ἀπό το Πατριαρχεῖο για να με φοβερίσει και να πάψω να διαμαρτύρομαι.

Ἄρχισα λοιπόν μία διαμαρτυρία με ἐπιστολές πρὸς την Ἀδελφότητα και στόν Ἑλληνικό Τύπο. Αὐτή η κατάσταση κράτησε για 5 χρόνια. Το 1994, ο Πατριάρχης Διόδωρος, ἀποφάσισε να δώσει μία συνέντευξη ἐναντίον μου. Κάλεσε λοιπόν ἕναν Κύπριο δημοσιογράφο και ἀφοῦ με κατηγόρησε για πολλά και διάφορα πράγματα, του εἶπε, μεταξύ ἄλλων ότι, ὅταν ἦμουν Γέρον Σκευοφύλαξ, «λήστεψα» τον Πανάγιο Τάφο. Βεβαίως αὐτό δέν μπορούσα να το δεχτῶ, και εἰδοποίησα τον Πατριάρχη να το ἀποδείξει αὐτό ἢ να το ἀνακαλέσει. Ἐκεῖνος ἀδιαφόρησε, ὅπως ἔκανε και ὅταν ἔβαλα δικηγόρο να του γράψει και να του ζητήσῃ τον λόγο.

Τέλος όταν δέν έδωσε σημασία στό θέμα, του έκανα μήνυση στά Έβραϊκά Δικαστήρια τα όποια τον καταδίκασάν σάν ψεύτη και συκοφάντη και του έβαλαν και πρόστιμο. (Τό πρόστιμο δέν τό διεκδίκησα ποτέ, γιατί δέν ήταν αυτός ό σκοπός μου).

(5).

Τον Δεκέμβριο του 2000, πέθανε ο Πατριάρχης Διόδωρος. Ολοι οι Αγιοταφίτες, συμπεριλαμβανομένου και του Πατριάρχου Ειρηναίου, μου έλεγαν ότι με την νέα κατάσταση θα γινόταν η αποκατάστασή μου και θα μπορούσα να συνεχίσω να προσφέρω τις υπηρεσίες μου στο Πατριαρχείο. Δυστυχώς τα πράγματα δεν έγιναν έτσι ακριβώς. Ο νέος Πατριάρχης, αποφασισμένος να συνεχίσει τήν ίδια τακτική των προκατόχων του, δηλαδή να χρησιμοποιήσει το Πατριαρχείο για την καλοπέρασή του και την ικανοποίηση των οποιωνδήποτε επιθυμιών του, μου ζήτησε, για να με αποκαταστήσει, νά κάνω μιá αίτηση για την αποκατάστασή μου στην οποία να ζητήσω συγγνώμη για όσα είπα και έγγραψα εναντίον του Πατριάρχου Διοδώρου και να δεχθώ τις τιμωρίες που μου επέβαλε ως δίκαιες και κανονικές. Του είπα ότι κάτι τέτοιο δεν μπορούσα να το κάνω. (Βλέπε : Ανοικτή επιστολή προς τον Πατριάρχη Ειρηναίο, Νοέμβριος 2001.

Δυστυχώς, ο Πατριάρχης Ειρηναίος, από την πρώτη ημέρα έδειξε τις πραγματικές του διαθέσεις. Πέταξε από την Σύνοδο τρεις Αρχιερείς αντικανονικά. Άρχισε να καταδιώκει όλους εκείνους οι οποίοι δεν ήταν μαζί του στις εκλογές. Άρχισε το ξεπούλημα της περιουσίας του Πατριαρχείου για να έχει χρήματα να ξοδεύει για τα κέφια του και γενικά δημιούργησε μια κατάσταση χειρότερη και από αυτήν που είχαμε επί Διοδώρου. Δυστυχώς, οι υπόλοιποι Αγιοταφίτες, έσκυψαν το κεφάλι τους και δέχτηκαν αδιαμαρτύρητα την νέα κατάσταση και έτσι αναγκάστηκα να εγκαταλείψω το Πατριαρχείο, συνεχίζοντας τις διαμαρτυρίες μου από την Ελλάδα.

Δεν έφυγα από το Πατριαρχείο επειδή απλώς ήθελα να φύγω , αλλά επειδή, για λόγους αξιοπρέπειας, δεν μπορούσα να μείνω έξ

αιτίας της συμπεριφοράς του Πατριάρχου Ειρηναίου.

Εάν ήθελα να φύγω από το Πατριαρχείο, θα μπορούσα να είχα φύγει πρό πολλού και φυσικά πριν κάνω πιο δύσκολη την θέση μου, όπως έφυγαν και πολλοί άλλοι. Μερικά παραδείγματα είναι : Ο επίσκοπος Μαραθώνος Μελίτων ο οποίος ζήτησε απολυτήριο το 1985, ήλθε στην Ελλάδα και σήμερα είναι Επίσκοπος της Εκκλησίας της Ελλάδος. Ο μακαριστός πλέον π. Μιχαήλ Μπολιαστής(εκοιμήθη προσφάτως), ο οποίος κατήγγειλε τις αυθαιρεσίες του Πατριάρχου Διοδώρου το 1992, ζήτησε απολυτήριο , ήλθε στην Ελλάδα και διορίστηκε εδώ. Ο π. Ευθύμιος Κουμαρέλας, ο οποίος έφυγε για οικογενειακούς λόγους την δεκαετία του 1980, ήλθε στην Ελλάδα, και από τότε υπηρετεί εδώ.

Θα μπορούσα να μείνω στην Αμερική μετά τις σπουδές μου εκεί, και μάλιστα εφόσον πήρα και Αμερικανική υπηκοότητα.

Θα μπορούσα να μείνω στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας, όταν βρέθηκα εκεί το 1981, για να βοηθήσω εκεί, κατόπιν παρακλήσεως του Πατριάρχου Αλεξανδρείας Νικολάου, και επειδή έφυγα για να επιστρέψω στην Ιερουσαλήμ, ο Πατριάρχης Νικόλαος με τημώρησε με 5ετή αργία.

Θα μπορούσα να φύγω και μετά την εις Επίσκοπο χειροτονία μου το 1988, και με κάποια δικαιολογία να μείνω στην Ελλάδα, όπως έκαναν και κάνουν πολλοί άλλοι Αρχιερείς άλλων Εκκλησιών.

Τέλος θα μπορούσα, μετά την αποκατάστασή μου και την προαγωγή μου το 2006, να παραμείνω στην Ελλάδα, όπου διέμενα από το 2002, μια και είχα την δικαιολογία ότι φρόντιζα για την γηραιά Μητέρα μου (84 ετών τότε), η οποία είχε υποστεί εγκαφαλικό και είχε ανάγκη φροντίδας. Δεν έμεινα λοιπόν επειδή δεν ήθελα να επιστρέψω στην Ιερουσαλήμ, και δεν με ενδιαφέρει να μείνω και τώρα, αλλά θέλω να επιστρέψω και να υπηρετήσω με κάποια αξιοπρέπεια).

Μετά τα δραματικά γεγονότα τα οποία οδήγησαν στην καθαίρεση και την απομάκρυνση του Πατριάρχου Ειρηναίου, ήλπιζα στη αποκατάστασή μου. Δυστυχώς και πάλι έπεσα έξω. Ο νέος

Πατριάρχης, Θεόφιλος, τον οποίο μάλιστα υπεστήριξα με πάθος για την θέση του Πατριάρχου, και ο άμεσος συνεργάτης του, ο Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Αρίσταρχος, αποδείχθηκαν χειρότεροι από τους άλλους διότι, όπως έγραψαν στα πρακτικά της Συνόδου, (Συνεδρία Θ' 28-4-2006), και στην επίσημη ανακοίνωση της αποκαταστάσεώς μου (Βλέπε: Ανακοίνωση αποκατάστασης), με απεκατέστησαν μεν αλλά, μόνο αφού εγώ “δήλωσα ειλικρινή μετάνοια” για τις διαμαρτυρίες μου, πράγμα που είναι τελείως αναληθές και απολύτως απαράδεκτο για μένα διότι εάν έκανα κάτι τέτοιο θα ήταν σαν να ανακαλούσα όλες τις διαμαρτυρίες μου οι οποίες όχι μόνο είναι πέρα ως πέρα αληθινές αλλά και είναι μόνο ένα μικρό μέρος της αλήθειας και της καταστάσεως που επικρατεί στο Πατριαρχείο.

Όταν επικοινωνήσα με τον Αρχιεπίσκοπο σχετικά μου είπε ότι έγινε μεν λάθος και ότι δεν έπρεπε να το γράψουν έτσι, αλλά τέλος πάντων, θα το διορθώσουμε και δεν ήταν τίποτε σπουδαίο που θα έπρεπε να με ανησυχεί, δεν έπρεπε να δίνω και πολύ σημασία σε τέτοιες “μικρολεπτομέρειες”. Εγώ του δήλωσα ότι δεν ήταν καθόλου μικρολεπτομέρειες για μένα και επέμενα ότι θα έπρεπε οπωσδήποτε το “λάθος” αυτό να διορθωθεί. Μου υποσχέθηκε ότι θα φρόντιζε γιαυτό.

Επικοινωνήσα με τον Πατριάρχη και τον παρεκάλεσα να φροντίσει να διορθωθεί το υποτιθέμενο λάθος αλλά εκείνος επέμενε ότι δεν ήταν λάθος αλλά ότι έτσι έπρεπε να γραφτεί το κείμενο.(Βλέπε : Επιστολές προς τον Πατριάρχη Θεόφιλο.)

Στο αμέσως επόμενο διάστημα προσπάθησα με κάθε δυνατό τρόπο να τους πείσω να αλλάξουν την διατύπωση της αποφάσεως, δυστυχώς χωρίς επιτυχία.

Τέλος αποφάσησα να παραιτηθώ, εις ένδειξη διαμαρτυρίας, από τον τίτλο του Αρχιεπισκόπου Ασκάλωνος και από την Αγιοταφίτικη Αδελφότητα πράγμα που τους το κοινοποίησα με ανοικτή επιστολή την οποία κοινοποίησα σέ όλη την Αδελφότητα και στον Ημερήσιο Ελληνικό Τύπο. (Βλέπε: Ανοικτή επιστολή # 1, προς

την Αγιοταφίτικη Αδελφότητα, στην προσωπική μου ιστοσελίδα www.nikiphoros.weebly.com).

Ο Πατριάρχης αγνόησε την παραίτησή μου αυτή και επέμενε να με θεωρεί ως μέλος της Αδελφότητας. Εν τω μεταξύ εγώ προσπαθούσα, μέσω μεσολαβητών, να τους πείσω να διορθώσουν την διατύπωση της επίμαχης αποφάσεως και πάλι χωρίς αποτέλεσμα. Όταν βεβαιώθηκα ότι δεν είχαν κανέναν σκοπό να διορθώσουν την απάτη τους αυτή, και για να μην νομίση κανείς ότι το θέμα έληξε για μένα και ότι εγώ συμβιβάσθηκα με την απόφαση αυτή, αποφάσησα με μεγάλη μου λύπη, να αναθεματίσω τον Πατριάρχη Θεόφιλο, τον Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντίνης Αρίσταρχο και όλους εκείνους οι οποίοι ενσυνειδήτως και εκουσίως συνυπέγραψαν την απόφαση εκείνη, πράγμα πού κοινοποίησα και πάλι με ανοικτή επιστολή στη Αγιοταφίτικη Αδελφότητα και στον Τύπο. (Βλέπε: Ανοικτή επιστολή # 2, προς την Αγιοταφίτικη Αδελφότητα και τον Τύπο).

(6).

Μετά τον αναθεματισμό που τους έκανα περίμενα να με καθαιρέσουν τότε. Για κάποιο λόγο, που δεν μπορώ να φαντασθώ, δεν το έκαναν.

Πέρασαν τα χρόνια και το θέμα μου έμεινε στάσιμο. Σκέφτηκα λοιπόν ότι θα έπρεπε να κάνω κάτι για να το ανακινήσω εκ νέου. Αποφάσησα να ανακαλέσω την παραίτησή μου από την Αγιοταφίτικη Αδελφότητα και από την Αρχιεπισκοπή Ασκάλωνος, μια και μέχρι τότε δέν έγινε αποδεκτή, και να απαιτήσω, δικαστικώς, (17-4-2013), μιά και ο Πατριάρχης αγνόησε κάθε προσπάθειά μου να επικοινωνήσω μαζί του με κάθε τρόπο, την καταβολή του μισθού που δικαιούμουν όλα αυτά τα χρόνια ως μέλος του Πατριαρχείου, και τα οποία δεν τα εξήτησα από την αρχή, επειδή εκείνο που με ενδιέφερε πρωτίστως ήταν η ηθική και αξιοπρεπής αποκατάστασή μου.

Φαίνεται όμως ότι , κατά το κοινώς λεγόμενο, τον «πάτησα στον κάλο» τον Πατριάρχη γιατί στις 15 Δεκεμβρίου 2014, με καθήρεσε και πάλι, επειδή, όπως εδήλωσε, απαίτησα τους μισθούς μου. (*) . Με καθήρεσε αλλά δεν μου ανακοίνωσε ποτέ την καθαίρεση και τούς λόγους για τούς οποίους προέβει στην καθαίρεση, για την οποία έμαθα από γνωστούς μου στην Ιερουσαλήμ.

Εκείνο που έχει μεγάλο ενδιαφέρον είναι ότι στην κατάθεσή του στο Δικαστήριο ο Πατριάρχης είπε κατά λέξη, αναφερόμενος στην παραίτησή μου, : «.....Παρόλο όμως οτι η παραίτησή του αυτή δεν έγινε δεκτή από την Ιερά Σύνοδο του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων για τον λόγο οτι δεν συνέτρεχε σοβαρός λόγος που θα του έδινε το κανονικό έρεισμα.....» (Απόφαση Δικαστηρίου Α12/15. Σελ 3, παράγραφος 1).

Σ' αυτήν την φράση στηρίζεται όλος μου ό αγώνας. Δηλαδή, ακριβώς αυτό είναι εκείνο για το οποίο αγωνίζομαι όλα αυτά τα χρόνια. Για λίγη αξιοπρέπεια, κάτι το οποίο δυστυχώς είναι ανύπαρκτο στην Αγιοταφίτικη Αδελφότητα. Με λίγα λόγια, ο Πατριάρχης λέει ότι ο Νικηφόρος (και ο κάθε Νικηφόρος), δεν ξέρει πότε και γιατί πρέπει να παραιτηθεί. Δεν έχει το δικαίωμα να παραιτηθεί. Εγώ θα του πω πότε και εάν θα παραιτηθεί. Και επειδή μια παραίτηση είναι βασικά μια διαμαρτυρία, ο Πατριάρχης μας λέει ότι δεν μπορούμε να διαμαρτυρηθούμε παρά μόνο εάν το εγκρίνει και το επιτρέψει εκείνος. !!!

Επίσης, στην ίδια κατάθεση και στο ίδιο σημείο, λέει ο Πατριάρχης ότι ή αποκτάσασή μου έγινε την 28/3 - 10/4- 2006, πράγμα πού μου τό έπεβεβαίωσε και ό Αρχιγραμματεύς του Πατριαρχείου, 'Αχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Αρίσταρχος, μέ ιδιαίτέρα έπιστολή του μέ ήμερομηνία 1/14-4-2006. Στην επίσημη όμως αναγγελία της αποκαταστάσεώς μου προς τίς Έκκλησίες, γράφει ότι ή απόκατάστασή μου έγινε την 28/4—11/5-- 2006. Καί, ναί μέν , τό σωστό είναι ή 28/4—11/5 , γιατί όμως έγραψαν σέ μένα ότι έγινε την 28/3—10/4., δέν μπορώ νά τό καταλάβω, ούτε και ό Πατριάρχης

«εὐαρεστήθηκε» νά μου τό ἀποκαλύψει, ὅπως τόν παρεκάλεσα μέ ἐπιστολή μου.

Από την αρχή της διαμαρτυρίας μου ἐναντίον του Πατριάρχου για την αυθαιρεσία και την ασυδοσία του, τον κατήγγειλα και τον κατηγορήσα ότι διοικεί το Πατριαρχείο σαν δικτάτορας, και η δήλωσή του αυτή επιβεβαιώνει τίς κατηγορίες μου αυτές. Δυστυχώς το Δικαστήριο δέχτηκε αυτήν την απαίτηση του Πατριάρχου, δηλαδή την αξίωσή του να αποφασίζει αυτός εάν και ποτε μπορεί κάποιος να παραιτηθεί ή να διαμαρτυρηθεί, και με το να μὴν μας ενημερώσει σχετικά με τα ὅσα εἶπε ο Πατριάρχης στην κατάθεσή του ἐναντίον μου, και με το να απορρίψει την αγωγή μου.

Δεν αποδέχθηκε την παραίτησή μου τότε γιατί, μάλλον δεν ήθελε να φύγω, αλλά με καθήρεσε τώρα, για κανονικά παραπτώματα, ὅπως λέει, τα οποία ὁμως δεν τα αναφέρει, και δεν μας λέει ποιά είναι, αλλά και τό Δικαστήριο δεν μας επιτρέπει να ξέρουμε τι εἶπε ο Πατριάρχης στην απολογία του ἐναντίον μας, εκτός από τα προαναφερθέντα τα οποία αναφέρονται στην απόφαση του Δικαστηρίου), και ουσιαστικά αποδέχεται, χωρίς αντίρρηση, το γεγονός ὅτι ο Πατριάρχης είναι υπεράνω κάθε δικαιοσύνης.

Όταν κάποιος φτάσει στο σημείο να πει «παραιτούμαι» δεν έχεις πολλές επιλογές. Η πρέπει να ικανοποιήσεις την απόφασή του αυτή ή, εάν δεν θέλεις να σου φύγει ο άνθρωπος αυτός, να ικανοποιήσεις το ή τα οποιαδήποτε αιτήματά του. Ο ελεύθερος άνθρωπος έχει το δικαίωμα να παραιτηθεί ὅποτε θέλει και για οποιοδήποτε λόγο. Μόνο ένας σκλάβος δεν έχει(θεωρητικά, γιατί και αυτός μπορεί να πει παραιτούμαι, και να υποστεί τις συνέπειες της απόφασής του αυτής, ὅποιες και αν είναι αυτές οι συνέπειες) το δικαίωμα να παραιτηθεί. Δεν μπορώ ὁμως να καταλάβω πῶς ένας Επίσκοπος, ένας «Δεσπότης», δεν μπορεί να έχει αυτό το δικαίωμα. !!! Το ίδιο πράγμα μου συνέβη και με τον Διόδωρο ὅταν υπηρετούσα στην Ιορδανία. Όταν παραιτήθηκα από την θέση μου στην Ιορδανία, (Απρίλιος 1989), ο Διόδωρος δεν ἔκανε αποδεκτή την παραίτησή μου,

μου έβαλε σε αργία, μου έκοψε τον μισθό μου (και μάλιστα ενώ είχα υπηρετήσει όλο τον μήνα Απρίλιο του 1989, δεν μου τον έδωσε ούτε αυτόν), και μου είπε : «μόνο όταν θα πας πίσω στην θέση σου θα μπορείς να λειτουργείς και να πάρεις τον μισθό σου». !!!

(*)

Τρείς ημέρες πριν από την καθαίρεσή μου, το βράδυ της Παρασκευής της 12/12/14 , στο σπίτι του μακαριστού π. Μιχαήλ Μπολιαστή, συνάντησα έναν εξάδελφο του Πατριάρχου Θεοφίλου, τον Κο. Θεόδωρο Γιαννόπουλο, ο οποίος μου συστήθηκε σαν εξάδελφος του Πατριάρχου. Όταν τό άκουσα αυτό, του είπα : Κάτσε κάτω να σου πω τι μου έκανε ο εξάδελφός σου, και του ανέφερα τα όσα συνέβησαν και για την συμπεριφορά του Πατριάρχου. Την Δευτέρα, 15/12/14. ο Πατριάρχης Θεόφιλος με καθήρεσε , αν και είπε, σαν δικαιολογία, ότι με καθαίρεσε επειδή απαίτησα δικαστικώς τούς μισθούς μου (παρόλο ότι την αγωγή στο Δικαστήριο την υπέβαλα στις 17-4 -13.).